

ÎNCHEIERE

13 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă
Judecătorii - Galina Stratulat, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca”,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Basarabeasca cu privire la anularea contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 02 octombrie 2015 Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca” (în continuare – IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Basarabeasca (în continuare – IFS Basarabeasca) cu privire la anularea contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, în baza deciziei IFS Basarabeasca nr.31-5/88 din 07 mai 2015 s-a efectuat un control fiscal prin metoda verificării operative la IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca”.

Afirmă că, urmare a verificării a fost întocmit actul de control nr.1-710442 din 07 mai 2015 prin care s-a constatat că a fost încălcat art.1 și art.8 alin.(25) din Legea nr.451 din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător și art.10 din Legea nr.845 din 03 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi pentru faptul că activitatea farmaceutică în farmacia din incinta IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” s-a desfășurat în lipsa licenței corespunzătoare.

Menționează că, în perioada 14 mai 2015 – 15 mai 2015 IFS Basarabeasca a efectuat un control fiscal prin metoda verificării tematice privind constatarea venitului din realizarea obținută în urma activității fără licență în activitatea farmaceutică pentru perioada 19 aprilie 2014 – 13 mai 2015 din cadrul IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca”.

Relevă că, în urma efectuării controlului s-a întocmit actul nr.3-494067 din 15 mai 2015 prin care s-a constatat încălcarea art.1 și art.8 alin.(25) din Legea nr.451 din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător și art.10 p.2 din Legea nr.845 din 03 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi pentru faptul realizării medicamentelor fără a dispune de licență pentru activitatea

farmaceutică.

Invocă faptul că, în adresa Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, la data de 03 august 2015 a înaintat dezacordul împotriva deciziei nr.232 din 12 iunie 2015 privind sancționarea fiscală a IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” și deciziei nr.275 din 17 iulie 2015 prin care a fost respinsă contestația inițială.

Susține că, prin decizia nr.172 din 04 septembrie 2015 emisă de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, s-a respins contestația împotriva deciziei nr.232 din 12 iunie 2015 și s-a menținut decizia dată.

Consideră decizia nr.232 din 12 iunie 2015 ilegală și neîntemeiată, fiind emisă contrar prevederilor legislației în vigoare.

Solicită anularea deciziei nr.232 din 12 iunie 2015 emisă de IFS pe raionul Basarabeasca asupra cazului de încălcare a legislației comisă de IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” ca fiind ilegală și neîntemeiată, fiind emisă contrar prevederilor legislației în vigoare și cu încălcarea procedurii stabilite.

Prin hotărârea Judecătoriei Basarabeasca din 29 decembrie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Basarabeasca cu privire la anularea deciziei nr.232 din 12 iunie 2015.

Prima instanță a reținut că, IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” neconformându-se cu modificările operate la art.8 alin. (1) din Legea nr.451 din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, în vigoare la data de 18 aprilie 2014, a practicat activitate farmaceutică fără a obține licență.

La fel, prima instanță a constatat că IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” a obținut venit brut din realizarea obținută în urma activității fără a dispune de licență în activitatea farmaceutică în sumă de 4493874 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016 s-a respins apelul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Basarabeasca din 29 decembrie 2015.

La data de 12 august 2016, Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca” a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016 solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale pricinii susținând că, instanțele inferioare nu au aplicat legea care trebuia aplicată și au interpretat în mod eronat legea.

Susține că, recurentul nu are în componența sa farmacie, ci numai secție farmaceutică, care-și desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile ordinului Ministerului Sănătății nr.60 din 21 februarie 2008.

Relatează că, nu a obținut licența pentru activitatea farmaceutică pînă la data de 23 iulie 2015, deoarece imobilul în care este amplasată IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” nu a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile de către Consiliul raional Basarabeasca, neavînd contract de comodat sau locațiune în privința acestui bun imobil.

Consideră că există un conflict de norme între prevederile art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992 și prevederile art. 7 alin. (1) și alin. (2) din Legea ocrotirii sănătății nr. 411 din 28 martie

1995 cu trimitere la dispozițiile art. 183-184 din Codul civil.

Relevă că instanțele inferioare nu s-au ghidat de recomandările menționate în hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.10 din 30 octombrie 2009, iar instanța de apel nu a ținut cont de prevederile hotărîrilor Plenului Curții Supreme de Justiție nr.5 din 11 noiembrie 2013 și nr.6 din 11 noiembrie 2013.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen în condițiile în care din

materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării către recurent a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului.

Alegațiile recurentului din cererea de recurs precum că, recurentul nu are în componența sa farmacie, ci numai secție farmaceutică, care-și desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile ordinului Ministerului Sănătății nr.60 din 21 februarie 2008, nu pot fi reținute, deoarece statutul juridic al acestora constă în prestarea activității farmaceutice, iar scopul ordinului respectiv este asigurarea accesului pacienților de ambulatoriu la medicamente și dispozitive medicale prin intermediul Secției asistență cu medicamente și dispozitive medicale (farmacie) a Centrului Medicilor de Familie și filialelor ei.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că, nu a obținut licența pentru activitatea farmaceutică până la data de 23 iulie 2015, deoarece imobilul în care este amplasată IMSP „Centrul de Sănătate Basarabeasca” nu a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile de către Consiliul raional Basarabeasca, neavând contract de comodat sau locațiune în privința acestui bun imobil, or art. 25 alin. (1) din Legea nr. 1456 din 25 mai 1993 cu privire la activitatea farmaceutică prevede expres că, exercitarea activității farmaceutice de către persoane fizice sau juridice în cadrul altor unități decît cele licențiate în modul stabilit de legislația în vigoare este interzisă. Respectiv, cele invocate nu au relevanță.

Afirmațiile recurentului din cererea de recurs precum că, există un conflict de norme între prevederile art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la antreprenorial și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992 și prevederile art. 7 alin. (1) și alin. (2) din Legea ocrotirii sănătății nr. 411 din 28 martie 1995 cu trimitere la dispozițiile art. 183-184 din Codul civil, nu pot fi reținute, or art.187 alin. (2) din Codul civil prevede expres că, activitatea care, conform legii, este supusă licențierii va fi practică de organizațiile necomerciale doar după obținerea licenței.

Aserțiunile recurentului că instanțele inferioare nu s-au ghidat de recomandările menționate în hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.10 din 30 octombrie 2009, iar instanța de apel nu a ținut cont de prevederile hotărîrilor Plenului Curții Supreme de Justiție nr.5 din 11 noiembrie 2013 și nr.6 din 11 noiembrie 2013, nu pot fi reținute, deoarece hotărârile explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, avînd un caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărîrilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept.

Prin urmare, instanțele inferioare au elucidat toate circumstanțele importante ale pricinii, fiind examinate prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, dînd o apreciere justă acestora.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebat și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul de Sănătate Basarabeasca” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru